

Pataki Előd István

A semmi ágán

Omár könnyes szemekkel járt a romok közt. Immár három hónapja szolgált Gázában a Vöröskereszt megbízásából. Napjai szorongással és kétségbeesett életmentéssel teltek. A térséget folyamatosan bombázták. A romok alól megcsonkítva előkerült nők és gyerekek kezelése a legerősebb lelkűeket is próbára tette. Erre nem lehet felkészülni a Dubaji Orvosi Egyetemen.

Épp csend volt. Omár szótlanul bandukolt a kies vidéken. Ő sem tudta, hogy merre, véletlenszerű irányba indult el, szeretett volna kis időre egyedül lenni, és senkivel sem találkozni. Ez volt a reggeli rutinja, egy magányos séta. Apjára, a híres orvosdoktorra gondolt. Bár hallgatott volna rá, és maradt volna a biztonságos Emírségekben. Dolgozhattak volna együtt apja kórházában. Pár óra munka után nyugodtan sétálhatna a pálmák közt, hosszú, patyolattiszta fehér kandurát viselve. De nem, nem akarta, hogy ismét újjal mutogassanak rá egyetemi évfolyamtársai, hogy neki milyen könnyű, „beprotezsálták” a legnagyobb dubaji kórházba. Már az egyetemen is sokat piszkálták, ugyanis a professzorok sokat kedveztek neki, bár sosem kérte, sosem folyamodott kedveskedően hozzájuk, főleg nem kiváltságokat kérve. Mégis mindenki tudta, kinek a fia. Az egyetem után szívesebben dolgozott kisebb klinikákon. Inkább édesanyja életpályáját szeretete volna követni, ki jótékonyági és humanitá-

rius szervezeteknek dolgozott, és már tíz éve Afrikában élt. Szülei elválása mélyen érintette. Addig sem tudta eldönteni, hova tartozik, és a nőekkel sem boldogult, rosszabbnál rosszabb párkapcsolatok után eldöntötte, nem akar megházasodni. Majd bevonult az Egyesült Arab Emírségek Félhold Társaságába, mely a Vöröskereszt alá tartozott. Sosem gondolta volna, hogy ez lesz élete legnagyobb kihívása.

Nehéz volt Omárnak a helyi lakossággal. Legrosszabbak az anyák voltak, kik napokig szorították magukhoz elhunyt csecsemőiket, és üveges szemmel tagadták meg a vizet, élelmet. Omár igyekezett hatni lelkükre, de próbálkozása hiábavaló volt. Sokan behunyt szemmel, hátukkal a romoknak dőlve feküdtek a földön, és azt sem lehetett tudni, hogy csupán rövid időre szenderedtek el, vagy már nem is élnek. Sorstalan életükbe belenyugodva várták az újabb légicsapást. A gyerekek süvöltve rohanták meg a ritka élelmiszerszállítmányokat. Omár próbált rendszert teremteni, és az igazságos elosztást megszervezni, de esélye sem volt. Ehhez nem voltak elegenden. Sokszor káoszba torkollott az élelemfelvétel, főleg, ha drónok lóttek a tömegbe. Az emberek egymást taposva rohantak minden irányba, kezükbe ragadva, amit csak lehet.

Néha a romok közt félmeztelenül ugrabugráló és konzerveket kereső koszos gyerkőcök találtak túlélőket.

Ilyenkor azonnal értesítették Omárt, aki kisebb mentőcsapatot toborzott. Az omladékokat nagyon finoman kell eltávolítani, nehogy további sérüléseket okozzanak. Omár arca mindig komoly és határozott. Senki sem olvashatja le róla belső lelki vajúdsát, szorongását és imáit, bárcsak sikerülne egy újabb embert megmenteni.

Egyedül Juszuf tudja, mi folyik benne. Ő a helyi főorvos, és már első nap összebarátkozott Omárral. Amint legelőször megpillantotta, egyből megkedvelte. Egy emírségekbeli férfi, aki orvosként eljön a háborús zónába emberéleteket menteni, megbecsülésre méltó. Magas, közepes korú, erőteljes testalkatú, és az orvosi köpeny alatt egy egyszerű, ám kifinomult fehér kandurát visel, amit gyakran kiegészít egy stílusos, de visszafogott sál segítségével. Ami igazán megkülönbözteti a többi emírségi férfitől, az a tisztán borotvált arca, ami szembemegy a helyi hagyományokkal, ahol a férfiak gyakran tartják meg szakállukat. A borotvált arc friss és tiszta benyomást kelt, és így éles, határozott vonásai kiemelkednek. Barátságosan fénylő zöld szemei mindig figyelmesek, az orvosi pályán elért sikerét pedig szerénység és elhivatottság kíséri.

Amint a romokat eltávolították, kiemelik az áldozatot és hordágyra teszik. Omár és Juszuf elvégzik az első vizsgálatokat, és ha szükséges, a hatalmas ENSZ-sátorba viszik a páciens. A kórház már rég megsemmisült. Közben további túlélők után kutat a mentőcsoport. Ahol egy személyt találtak, talán több is van. Addig is az orvosok visszatérnek a kórházsátorba, van elég munka. Majd úgyis riasztják őket, ha a romkutatás sikerrel jár.

Már rég besötétedett, mire Omár vértől átázott poros ruhájában visszatért szálláshelyéül szolgáló rozoga bódéjához. Villanyáram nincs. Lassan és komótosan kezdett neki tüzet gyújtani. A modern bombázók úgyis mindent látnak, legyen nappal vagy éjszaka. Nincs értelme bujkálni. Omár felrakta a vizet forrni. Még volt dubaji kávéja. Szájában összefutott a nyál. Amint megérezte a jellegzetes hazai illatot, szíve repdesni kezdett az örömtől. Ekkor megjelent Juszuf.

A tizenkét órás munkanap után fáradtan lépett a bódé elé. Az orvos sántított, mivel egy bombarobbanás következtében egy repesz súlyosan megsebesítette a bal lábát. Mégis, minden egyes lépésével megpróbálta elrejtetni a fájdalmat, hiszen a hivatása iránti elkötelezettsége és büszkesége erősebb volt, mint a testi gyötrelem. Vasarcát és sötét karikás szemét megvilágította a tűz. Még mindig kopottas orvosi köpenyét viselte. Néma bólintással és enyhe, de szeretetteljes mosollyal üdvözölte Omárt. Testtartása mindent elárult, alig állt a lábán a kimerültségtől. Hosszú, nyíratlan haja csapzottan omlott fáradt arcának fakó bőrére. Szeméből kedvesség és az állandó segíteni akarás áradt. Akik csak látták, tisztelték őt. Tudták, hogy mindennél fontosabb számára az emberek gyógyítása, még akkor is, ha a saját teste megpróbálja feladni. Néha a kórházsátor egy csendes sarkában megállt egy pillanatra, mély levegőt vett, hogy összeszedje magát, majd tovább folytatta munkáját, mintha a világ minden fájdalmát elfelejtene egyetlen gyógyító érintéssel.

– Újra eltelt egy nap – szólt Omárhoz búskomor mosollyal.

Omár csak bólintott.

– Vajon ma milyen nap van? Összemosódtak a napok, talán ma van szombat? Ha nem lenne háború, valahol épp egy kedves vendéglőben ülnénk, egy tál kebab előtt – szólalt meg ismét Juszuf, erőltetett nevetéssel.

Omár érezte, mit szeretne Juszuf, és belement a játékba.

– Látom is magam előtt a húsdarabokat, van ott minden, csirke, bárány, marha, nyárson sülvé. Hozzá finom fűszeres rizs és saláta – replikázott, majd átölelte barátját. Juszuf nem

bírta tovább, átszakadt benne a gát. Keservesen sírva fakadt.

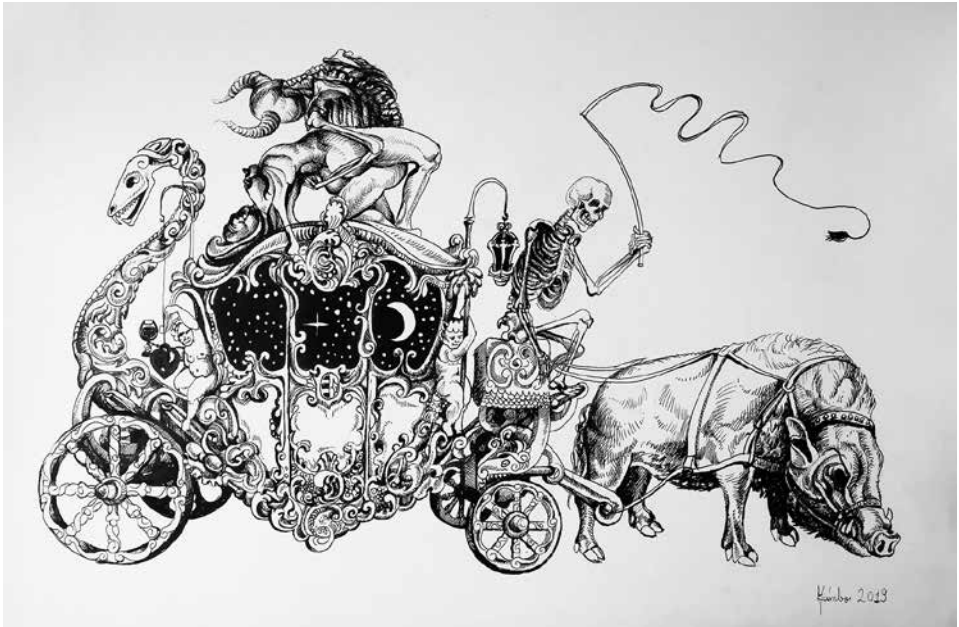
– Jól van, barátom, jól van. Ereszd ki nyugodtan – vigasztalta Omár, szenvtelenséget erőltetve hangjára, miközben neki is könnybe lábadt a szeme zokogó társát figyelve. Holnap csináljuk tovább. Édesanyám azt mondta: ha csak egy embernek is tudsz segíteni, aznap nem éltél hiába.

– Bölcs asszony. Büszke lehet rád – veregette meg Omár hátát Juszuf.

Letelepédtek a tűz mellé és némán bámulták a lángokat.

IntSuit

Bacchanália

Pillangó